

Ostrov

Violet si užívala krásny letný deň na vyhlídkovej lodi. Sledovala šťastné rodiny, ktoré sa usmievali, zabávali a tancovali. Šťastné pesničky hrali z rohov paluby. Violet si iba predstavovala, že jedného dňa bude mať šťastnú rodinu aj ona. Nad svojimi myšlienkami iba pokrútila hlavou, a premiestnila svoj pohľad na horizont. Hnali sa na nich škaredé mračná. Kapitán začal zvolávať ľudí naspäť do kajút. Violet si rýchlo pobrala svoje veci a rozbehla sa do kajuty. Vyzrela z malého okienka a všimla si, ako sa búrka približuje. Violet si ľahla na posteľ a pomaly zatvorila oči. No niečo si veľmi rýchlo uvedomila. Na palube nechala listy od svojho milovaného. Vybehla z kajuty rýchlo von. Vietor udieral do vln a spršky

vody kvapkali na palubu. „Madam tu nemôžete byť!“ ozval sa zamestnanec lode. Violet sa naňho usmiala: „Ja sa hneď vrátim. Iba niečo hľadám.“ Rozbehla sa na miesto, kde poobede stála a pozorovala okolie. No stalo sa niečo neočakávané. Keď stála pri kraji lode a rozhliadala sa, silná vlna, ktorá udrela do lode, ju prehodila cez palubu. Stretla sa s ľadovou vodou a pomaly upadla do šoku.

.....

Slnko, ktoré hrialo Violet priamo do tváre a sucho v jej hrdle ju prebudili. Prvá vec, ktorú si všimla, bol piesok. Naozaj veľa piesku.

„Čo to do pekla?“ bola jediná vec, na ktorú sa zmohla. Zrazu ju spomienky z predošlého dňa udreli ako lopta.

Búrka

Loď

Listy

Voda

Prezrela si ostrov, na ktorom uviazla. Čo musela uznať, bol nádherný. Všade boli jasne zelené rastliny, stromy. Všade navôkol bol počuť šum zvierat.

„Musím sa odtiaľto dostať,“ zamrmlala si popod nos. Mikinu si rýchlo zvliekla a hodila na zem. Mozog jej začal rýchlo fungovať. Poobzerala sa navôkol a začala zbierať kamene, na zem vyskladala nápis „POMOC“ .

S úsmevom sa postavila ďalej no uvedomila si jednu vec, potrebovala jedlo a pitnú vodu. Zobrala si svoju mikinu do rúk. Vybrala sa smerom, kde by teoreticky mohla nájsť vodu. Po chvíli ju naozaj našla.

„Vodopády“ vydýchla si. Rozbehla sa smerom, odkiaľ počula šum vody. Hneď sa zastavila, keď sa ocitla na okraji útesu.

„To bolo tesné,“ pomyslela si. Musela nájsť cestu dolu. Po dlhšom čase uvažovania bezpečnú cestu našla. Pomaly ňou zišla dolu. Po ceste sa snažila rozhliadať, či na strome neuvidí nejaké ovocie. Keď pár kusov uvidela, usmiala sa. Po tom, ako sa dostala k jazeru z vodopádu, si Violet rýchlo kľakla na zem a vodu si nabrala do rúk. Keď bola dostatočne napitá, prišiel ďalší problém, jedlo. Musela si nájsť menší strom, na ktorý by vyliezla a dokázala z neho zhodiť jedlo. Po chvíli plnej námahy sa jej to aj podarilo. No jej život stále nebol

v bezpečí. Potrebovala miesto, v ktorom by mohla prespať, aby ju nezožrali divé zvieratá, ktorých už pár sama počula.

„To nemôže byť pravda!“ prekvapene zhíkla, keď videla obrys pripomínajúci strechu. Jedlo zabalila do svojej mikiny a rozbehla sa tým smerom.

„Úžasné,“ vydýchla pri pohľade na starší stromový domček obrastený zelenými rastlinami.

„Asi nie som jediná, čo tu uviazla,“ povedala, keď si prezerala, ako to vyzerá. Domček vyzeral už dlhšie opustený a nepoužívaný. To jej ale nevadilo. Hlavne, že má strechu nad hlavou. Začalo sa stmievať a Viollet sa začala pomaly poberať na spánok.

Pozerala do pár poličiek, aby našla niečo na odstrašenie zvierat. Pri prehľadávaní tej najvyššej ostala veľmi prekvapená. Zápalky, svietniky a sviečky. Všetko zapálila a rozložila všade možné. Ľahla si do postele a pomaly zavrela oči. Tmavá noc ju privítala s otvorenou náručou. Zo spánku ju vytrhlo trúbenie lode a zvuky pripomínajúce helikoptéru. Bleskovo pozrela z okna a naozaj uvidela helikoptéru. Rýchlo zobrala zápalky a vybehla z domčeka. Začala skákať a kričať, aby si ju všimli. Našla suchú trávu a haluze, ktoré zapálila a mávala s nimi, kým si ju nevšimli.

Helikoptéra jej priletela presne nad hlavu a spustila rebrík. Violet po ňom rýchlo vyliezla a bola prekvapená, koho vidí. „Tate,“ vydýchla a hodila sa mu okolo krku. Tate sa jej pozrel do tváre s obdivom a usmial sa. „Snáď si si nemyslela, že ťa tu nechám,“ žmurkol na ňu a znova ju schoval vo svojom náručí.

„Aa koniec.“ Povedala som svojim dvom deťom po dokončení ich príbehu na dobrú noc.

„Mami ešte,“ naliehali. „A ako skončili Tate a Violet?“ spýtala sa moja najmladšia Taylor.

„ Presne a ako vlastne našli Violet?,“ v otázkach pokračovala najstaršia Marlena. Pousmiala som sa. Pozakrývala som ich perinou a dala každej z nich bozk na dobrú noc. „Dobrá noc zlatička.“

Pozhasínala som in svetlá a vyšla z ich izby.

Tate ku mne pristúpil a dal mi bozk. „Myslíš, že to niekedy pochopia?“ spýtal sa ma s úsmevom.

„Jedného dňa áno,“ usmiala som sa a spolu sme potichu vyšli von.